

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

„Ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.”

János 10: 14.

»Ismerem az enyéimet.« — Ki mondhatná el ezt magáról? Te, kedves Testvérem, elmondhatod-e? — Milyen merész állítás! Hogyan ismerhetnéd? Hogyan tudhatnád, mi van férjed, feleséged, gyermeked vagy anyád szívében? Hogyan tudhatnád, mi lakozik atyád vagy testvéred, hát még egész házad népe szívében? Hiszen az egész élet csupa csalódás. Óh, mennyi a tettetés, színlelés? De Testvérem, hogyan ismerhetnéd a tejdet, amikor a magad szívet sem ismered. Talán azt gondolod, talán áltatod magadat, de el fog jönni az az óra, ha még nem jött el, amikor meg fogod látni és be kell vallanod önmagad előtt is, hogy nem ismered magadat. Óh, milyen jónak, milyen kedvesnek, áldozatkésznek, alázatosnak, szelídnek képzeled magadat. És hogyan tudsz szeretni? De vajjon igazán minden úgy van, mint ahogyan te látod?

El fog jönni, ha még nem jött az óra, amikor az Úr egyszerre befelé fordítja a tekintetedet és te meglepetten veszed észre, mintha eddig nem jól láttál volna, mintha valami hamis fény világította volna meg eddig bensődet és te már egyszerre nem lennél olyan kedves, olyan jó, olyan áldozatkész. Mintha a kedvesség, jóság csak külső máz lenne, mintha mögötte önzés, haszonlesés, magadkeresése húzódná meg? És a szeretet?! Vajjon szeretet-e az, ha azt szeretjük, aki minket szeret? Nem, Testvérem, te nem ismered magadat, mint ahogy én sem ismertem magamat és mint ahogy senki sem ismerheti magát.

És mégis van valaki, aki azt mondja: »Ismerem az enyéimet.« Valaki, akinek a szava »igen és ámen«. Valaki, aki valóban ismer, jobban, mint te magadat, jobban, mint én magamat. Valaki, aki ismeri az övét. De ki az, és az övé vagy-e? Ez a kérdés áll most előtted, kedves Testvérem, és ez elől nem térhetsz ki, és ne is akarj kitérni. Ő az, aki azt mondja: »En vagyok a te Urad Istened«. Ha Övé vagy, ismer téged és járásodat, kelésedet, minden elrejtett gondolatodat, legtitkosabb érzéseidet. Erzed-e ennek súlyát, a felelősséget, amely ezzel jár? Akárhol vagy, bár elrejtőzhetsz, Ő tudja. Akármit csinálsz, bár rejtegetheted, Ő látja. Akárhova mész, Ő utánad megy, Ő megkeres; Ő utolér, Ő megtalál. De, Testvérem, érzed-e, felfogod-e azt a nagy kegyelmet, amely emögött rejtőzik? Ő Urad akar lenni, aki el nem hágy, aki ismer téged. Ismer téged olyanak, amilyen vagy. Beelát szíved mélyére, látja legtitkosabb gondolataidat, érzéseidet, de látja ott a vágyat is Őutána, a szabadulás után. Nemcsak ítéletre hozza, viszi szíved legrejtettebb tartalmát, hanem kegyelemre. Ő ismer.

De Ő azt is mondja: »És engem is ismernek az enyéim.« Ismered-e Őt, Testvérem? Ismered-e egészen? Olyannak, amilyen. Ismered-e Őt, Uradat, aki el nem hágy téged, aki előtted jár, és te mehetsz utána, hallgathatsz szavára. Óh, Testvérem, ismerd meg Őt és légy valóban az Övé, akkor soha, semmiben nem szükkölködsz. Nem leszel soha magad. Ő véd, Ő óv, Ő fogja kezdetet. Akarod-e?

Óh, milyen csodálatosan jó az, ha Övé vagy, Hozzá tartozol, ha Neki köze van hozzád, joga van a te életedhez. Milyen érték lesz a te semmitérő, haszontalan életed az Ő szent kezében. Ismerd meg Őt, légy Övé.

Dr. F. M. d. f.

Pásztorszív — pásztorhűség.

Ismeretlen ember keresett fel. Az egyik közelfekvő pusztáról jött és beszélni szeretett volna velem. Jellegzetes külsejéről, pörge kalapjáról, kutyájáról könnyű volt felismerni, hogy pásztor ember.

Beszélgetés közben elmondta, hogy az uraság juhásza és nemrégén kerültek ide. Újszülött kislányát szeretné evangélikus templomban kereszteltetni, mivel felesége és többi lánya is »ezen a hiten« vannak. Kevésbeszédű ember volt. Mikor megmondtam neki, hogy melyik napon lesz itt a lelkész úr, el is ment.

A jelzett napon tanyai szekér állt meg az iskolaépület előtt. Elhozták a kis lllonkát, a juhászék nyolcadik gyermekét a szent keresztségre. Aztán ismét sietve, csendben elmentek.

Igy kezdődött az ismeretségem a Pék családdal. Szerettem volna többet is tudni róluk, azért egy nap gyülekezetünk két tagja felkereste őket. Riazaérve azután elmondták, hogy van a családban egy nagyobb iskolásleány is, aki koránál fogva éppen konfirmálhatna. Beszéltek erről az édesanyjával, aki örült a dolognak s pár nap múlva ki is vette leányát a katolikus iskolából és elhozta a mi iskolánkba. Csak azt kérte, hogy a módosabb iskolásleányok ne nézzék le az ő Bözsijét.

Az új tanítványom rendes, tiszta, komoly leányka volt. Míg a többi gyermek számára sok minden megszokott volt már, addig a kis Bözsi igazi vággyal szívta magába az Igét és az ébredező lélek átmelegítette, megszépítette vonásait. Az istentiszteleteket sohasem mulasztotta el, sőt legtöbbször anyjával együtt jött. Gyakran kért tőlem olvasnivalót s ő lett a család felolvasója.

Húsvét táján megbeszéltük, hogy az ünnepek alatt többen meglátogatjuk őket s viszünk valamit a lelkük számára, meg kis örömszerzót a gyermekeknek.

Már vártak ránk. Az apa nagyobbik fiával legeltette a nyáját, de az anya és többi gyermeke otthon voltak. A szegényes, de ragyogó tisztaságu szobában szépen elhelyezkedtünk a házbellekkel s énekeltünk, Igét olvastunk, imádkoztunk. Templommá lett a kis szoba. Szent áhitattal fogadtak mindent. Aztán elbeszélgettünk. A juhász né értelmes asszony volt és jól nevelte gyermekeit. Szülőföldjétől, hitsorsosaitól bár messze elkerült, de az irántuk való szeretet nem halt ki szívéből.

Körülnéztem kicsit a szobában. Színes falvédőpapír díszítette a tűzhely mögötti falat. Alkonyi tájat ábrázolt, hazaballagó juhnyájjal. Mosoly vonult át az asszony arcán, mikor észrevette, hogy mit nézek. »Ha másfajta képet veszek, azért haragszik a férjem. Azt mondja, hogy minek költök ilyesmire. De ezt megdicsérte, hogy szép és nem szól érte,

hogy miért vettem«, — mondta. »Nagyon szereti a juhokat: azt mondja, hogy ő más nem is tudna lenni, csak juhász. Amíg egy juh lesz a földön, addig ő annak pásztor a l sz« — tette hozzá még az asszony.

Est ledett már és hazakészülödtünk. Eközben a nyáj is megjött s érdeklődve hallgattam, amit szakértelemmel és elégedett arccal magyarázott róluk a juhász. Látszott rajta, hogy ezek a juhok töltik be minden gondolatát, egész valóját. Nemcsak foglalkozása volt a pásztorság, hanem szívügye, életeleme is.

A jó Pásztor alakja állt előlem. Ha a földi pásztor is így tud szeretni, hogyan szeret minket elveszett, tévelygő juhokat a nagy Pásztor, az Úr Jézus! Megértettem, hogy az igazi pásztor kész életét is adni a juhokért...

Aldozocsütörtök különösképpen is ünneppnapja volt a juhászcsaládnak: Bözsi lányuk konfirmált. Ertelmesen, hittel, mélyen megilletődve tett vallást hitéről. Az úrvacsoravételkor egyszercsak a másvalású apa is felkelt helyéről és alázatosan odatérdelt felesége és leánya mellé az oltár elé. Szívet megindító látvány volt! Majd boldogan, sugárzó arccal távoztak el a templomból. Találkozásuk volt az Úrral, — ezt hirdette lényük.

Azután pár hónap múlva — amint ez ilyen szegény cselédembereknél gyakori — fel kellett szedniök sátorfájukat s tovább vándorolniok más vidékre, más gazdához. »Amíg egy juh lesz s amíg tart ez az arasznyi lét...« Tisztességtudóan, hálásan elbúcsúztak s továbbköltöztek.

Nagyon jelentéktelen valami ebben a nagy világban egy ilyen szegény család sorsa, élete. Ugyan kinek is volna gondja a lehulló falevélre, amelyet a szél kedve ide-oda sodor?! De a nagy Pásztor ott a Golgotán életét adta minden egyes juháért. Neki drága a legértéktelezenebbnek látszó emberi élet is. Neki gondja van még arra a kis verébre is a háztetőn! Tudom, hiszem, hogy hű kezeit továbbra is védőleg tartja a szegény pásztoron és népes családján s vezetgeti őket lelkük igazi otthona felé.

B. A. d. t.

Idáig s ne tovább.

Többszörösen veszélyeztetett árvízterületre érkeztem. Messze földről homokot, követ, fát, bokrot, sőt kunyhót, istlálót sodort magával az ár. Minden a teljes pusztulás képét mutatta. Egyszerre csak egy házat pillantottam meg, amelynek az egyik oldalát teljesen belepte az iszap egészen a tetőig s a másik, védett oldalát mégis barátságosan sütötte a felhők mögül kibukkanó nap. ...Isten ilyenformán engedti meg az ember életében is a szenvedést. Amikor már-már úgy gondoljuk, hogy minden elveszett, elhangzik Isten parancsszava: Idáig és ne tovább! Llyenkor még a legveszesebbnek látszó hullámok is azonnal elcsitulnak.

A nyomor.

Ha bánatos szemű gyermnyt látsz,
Nyomorgó, sáppadt gyermekeket,
Ne menj mellette el közönnyel,
Nézz résztvevőn rá, fájó könnyel,
Fényt láss, mit Jézus rája vet.

Oh, tárd ki sarkig azt az ajtót,
Mely szíved mélyére vezet,
S azok, akikkel utad járod,
Lássák, hogy Jézus a Királyod,
Hogy él benned sok szeretet.

Neki, ki még a földön itt járt,
Legkisebb baj sem volt kevés,
Kicsinyt, nyomorgót felkarolva,
Figyelt, felelt a kérő szóra,
Most is íáj minden szenvedés.

Szüksége van segítő kézre,
S ma, ime, épp téged keres;
Nem állnál-e szolgálatába?
Nem járnál-e vígan nyomába?
Hidd el, így tenni érdemes.

Ford.: *Vargha Gyuláné.*

„Én nagyon bűnös vagyok“.

A temető olcsó táblájában van egy nagyon elhanyagolt sír. Mialatt küzködtem a rajta nővő gyommal, el-elgondolkoztam. Vajjon az itt pihenőt karjára vehette-e a Pásztor s a múlt dicsőségek rabját átvihette-e az Ő örökkévaló dicsőségébe? Legyen ez a pár sor koszorú korhadó keresztjén...

Elérte, amit akart. Színész nő lett. Fiatál, egészséges és szép volt. Kérkedett benne az élet. Könnyűszárnú lepkék körülrajongták. Az igazgató felesége lett és vándoroltak együtt a virágos ösvényen.

Jóval az ősz beköszönte előtt elhervadtak az útszéli virágok és elhatalmasodott a jelentéktelennek látszó gaz. Még az ifjú élet lejárta előtt elfogyott arcáról a valódi pír és szanatóriumokban sem adhatták vissza. A vidám társak látogatásai ritkultak és ha jöttek, »elfelejtettek« kezét fogni. A férjnek is olyan nagy volt az elfoglaltsága, hogy mind nehezebben »tudott« időt szakítani. Később meg olyan rosszul ment neki, hogy nem tellett különszobára.

A közös kórteremben feküdt, mikor én megismertem. Láttam, hogy a halál rányomta már bélyegét és szerettem volna, ha előbb találkozhatna az Élet Fejedelmével. Az asszony a betegségét nem tartotta súlyosnak, a lelkét sem bűnösnek és panaszkodott a lelkésznek, hogy ő és én is annak tartjuk őt. Szerette az egyházi híreket hallani, szeretett volna résztvenni az asszonyok munkájában s mikor csak nem jött meg ehhez az erő, hogy mégis tegyen valamit, kevéske pénzből

oltárgyertyára adott egy pengőt. Nem tudom, melyik fogyott el előbb: a gyertyaszál vagy az ő élete...

Már csak suttogva tudott beszélni... Nem találta már izgatónak a megtérésről való bizonyosságtételt, sőt szívesen hallgatta. Mikor utoljára láttam (nem tudtam, hogy utoljára), így búcsúztam: »A viszontlátásra... ha talán itt nem, oda-fönt az Úr Jézusnál.« Oh, én nem juthatok oda! — sóhajtottá fájdalommal. »Miért nem?« — kérdeztem. Erre kitört belőle a vallomás, a drága meglátás. »Mert én nagyon bűnös vagyok.« Szóltam neki még a bűnösök barátjáról, a jó Megváltóról, aki éppen ilyeneket keres.

Igen, ő kereste! S mivel az Ige így hangzik: »Az elveszettet megkeresem« (Ezékiel 34:16), nemcsak »keresem«, hanem »megkeresem«, hiszem, hogy meg is lelte. *S. E. d. t.*

Ha Krisztus jár a nyáj előtt,
egy juh sem téved el...

Ha Krisztus jár a nyáj előtt,
remegni nincsen ok.
Nem vesznek a nyájon erőt
az éhes farkasok.

Ha Krisztus jár a nyáj előtt,
mindig közel a menny,
mögötte ködbevész a föld,
már útja odafent.

Nem kézzel épült sátorok,
kristály arany falak!
Kitárt kapun a Pásztor ott
nyájával áthalad,
nyájával áthalad!

Odaáldozott élet.

Odaáldozott élete volt Damian de Beusternek, a belga misszionáriusnak, aki 33 éves korában állt a belpoklosok szolgálatába s 16 éven keresztül ápolta őket, amíg maga is e rettenetes betegség áldozata lett. Egy alkalommal így irt európai barátainak: »Életem áldozatát az Úr szívesen fogadta. A szenvedés nem nehéz. Pál apostollal elmondhatom: »Megghaltam s az életem el van rejtve Krisztussal Istennél.« Ez volt a titka emberfeletti szeretetének. Élete utolsó pillanatáig szolgált. Sirkövéen ez áll: »Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.« (Ján. 15:12, 13.)

Csodálatos dolog a szeretet. Terhet hordoz anélkül, hogy számára terhes lenne. A szeretet mindig előre tör, fut, repül és vidám. A szeretet többet szeretne tenni, mint amennyit tud, s azt hiszi, hogy előtte lehetetlen nincsen. *Kempts.*

A SZERETET LEGMÉLYEBB ÉRTELME AZ ALDOZAT.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Április 1. Zs. 119:97—120. I. Sám. 9: 1—14. Isten embere Istene szavát szólja, ezért teljesedik be, amit mond, úgyhogy szavára lehet építeni. Kereső lelkek ne jósokhoz, varázslókhöz, hanem Isten emberéhez — rajta keresztül Istenhez — forduljanak útbaigazításért. Ez anyagi áldozatot is megér, bár Isten nem ehhez kötötte. (Róm. 8:32.)

Április 2. Gal. 3:1—5. I. Sám. 9:15—24. Véletlen nincsen. Amit az emberek annak szoktak mondani, azt is Isten tartja kormányzó kezében és állítja a maga céljának a szolgálatába. S aki magát »legkisebbnek« tudja, Isten szemében nem túlcicsiny ahhoz, hogy az Ő választottja s értékeinek sáfára legyen.

Április 3. Gal. 3:6—14. I. Sám. 9:25—10:12. Kit Isten királyul rendelt, annak efelőli bizonyosság is adatik. Másképpen hogyan is tudna királyi székén megülni? De a király nem feledheti, hogy őt is, sőt őt kiváltképpen köti Isten-Király szava. Azért járhasson előtte Isten embere Isten üzenetével! Ez népe javára lesz.

Április 4. Gal. 3:15—29. I. Sám. 10: 17—27. Isten elítéli, de nem akadályozza meg, hogy népe a pogány népek módjára királyt kapjon. A nép lehet hálátlan s feledékeny, Isten azonban önmagáról, tervéről, céljáról, ígéretéről meg nem feledkezhetik. Háttérbe szorítva is — előtérben marad. II. Tim. 2:13.

Április 5. Gal. 4:1—7. I. Sám. 12:1—25. Igaz pap: tisztán áll népe előtt; perbe száll vele bünei miatt; nem szűnik meg érte könyörögni. Ilyen papokra van szükség. — Igaz nép: megalázkodik bünei alatt s most már másképp akar élni. Isten adjon ilyen népet. — Igaz Isten: nem hagyja el népét, hiszen önmagát hagyáná el. Aldott legyen az igaz Isten!

Április 6. Zs. 23. I. Sám. 13:8—14. Hiábavaló várakozás, magára maradás, elenség mozgolódása, benső szorongás: mindez esztelen, bűnös cselekvésre kísért. Aki enged, az elvesztheti az Úrtól kapott hivatását, akkor pedig nagy veszteség és nagy fájdalom éri. Ne engedjünk!

Április 7. Ján. 10:12—16. I. Pét. 2:21—25. Ján. 14:1—6. Ef. 2:4—10. I. Sám. 14: 47—15:8. A háború mindig borzalmas, még ha védelmi háború is és Isten akaratára szerint van. Bár mindig Isten akaratára érvényesülhetne háború indításakor és viselésében! És a hadviselő felek az irgalmasság parancsáról meg ne feledkezzenek!

Április 8. Zs. 119:121—144. I. Sám. 15: 9—26, 35. Isten ragaszkodik parancsolatahoz s ezért azt teljesíteni kell. Az engedetlenséget sem emberi irgalmassággal, sem emberfélelemmel, sem másokra hi-

vatkozással, sem Istennek szánt áldozatokkal igazolni nem lehet. Az engedetlenség kivet Isten és övéi közösségéből. Az Úr adhat engedelmisséget.

Április 9. Gal. 4:8—20. I. Sám. 16:1—13. Ember a külsőt s külsőséget mérlegeli, Isten a szívet, a benső értéket nézi s úgy állít szolgálatába. Egyszerűség, jelentéktelenség, ismeretlenség nem akadályozza Isten azt elhívásban. De mit talál bennünk? Küldhet-e minket szolgálatba?

Április 10. Gal. 5:1—12. I. Sám. 16: 14—23. Gonosz lelket Isten is küldhet. Büntetésképpen bűnbe is taszít (Róm. 1: 24). A gonosz lélek Sault melanchóliába döntötte, amelyre megnyugtató hatással van a szép zene. Így egyengette Isten Dávid útját — a királyság felé. »Utad van számtalan sok, Uram, és eszközöd« ...

Április 11. Gal. 5:13—25. I. Sám. 17:1—22. Aki az igaz Isten nem ismeri, gögijében becsmerli Isten népét. Aki az igaz Istentől eltávozott, gyávává lesz és tesz. Isten pedig megszégyeníti ezt is, azt is.

Április 12. Gal. 5:26—6:10. I. Sám. 17: 23—26, 38—51. Az Isten népét s Istent gyalázó erős harcossal szemben áll az Istenben bízó pásztorfiú. Összemérik fegyvereiket: kard és dárda az egyik oldalon, Isten neve a másikon. A győzelmet Isten neve vívja ki. Mindig és mindenütt, ha nem is mindjárt s a mi elgondolásunk szerint. Aki az Úr nevével harcol, csak győzhet!

Április 13. És. 40:26—31. I. Sám. 18: 1—16. A mély szereteten alapuló barátság tűzön-vízen át megmarad. Irigység és féltékenység pedig a gyilkosságtól sem viszsziariadó gyűlölködést szül, megméltelyez s bizonytalanná tesz minden együttélést. Amaz áldás, emez átok. Szeressünk Urunk szeretetével!

Április 14. Ján. 16:16—23a. I. Pét. 2: 11—20. Ján. 12:20—26. I. Ján. 4:9—14. J. Sám. 20:1—13. Az Úr előtt álló igazi barát királyi trónját is önzetlenül átengedi barátjának, ha Isten így akarja. És mindenki vel szemben oltalmazza. »Szükség-hazugság« a legszentebb cél érdekében sem állhat meg. Bűn az.

Z. H.

A pesti magyar evangélikus egyház-
község a Fébé Evangélikus Diakonissza
Egyesület rendezésében április 14—21.
napjain minden este 7 órakor EVANGÉ-
LIZÁCIÓT tart a Deák-téri templomban.
Buzgón imádkozunk ezért a drága al-
kalomért, hivatassunk és jöjjünk el! »Jöj-
jetelek énhozzám mindnyájan...« (Máté
11:28).